

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h55' sáng thứ Tư ngày 17/11/2021.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 705

TẤT CẢ CHƯ PHẬT ĐỀU HỘ NIỆM, LÀM GÌ BẠN GẶP MA CHƯỚNG!

Bài học hôm nay, mới nghe đề tài sẽ có nhiều người hiểu lầm cứ nghĩ rằng tất cả người học Phật, niệm Phật đều được chư Phật hỗ trợ. Điều quan trọng là chúng ta dùng tâm thái gì để học Phật, dùng tâm thái gì để niệm Phật? Hòa Thượng nói: **“Tâm tôi là một mảng chân thành”**. Chính nhờ **“một mảng chân thành”** đó mà Ngài không bị ma chướng, chướng ngại nhỏ không đáng kể. Những việc vì lợi ích chúng sanh Ngài làm rất thuận lợi, hanh thông.

Từ vô thi kiếp đến nay, mỗi chúng ta đã tạo ra rất nhiều oan nghiệp với oan gia trái chủ. Hòa Thượng dạy: **“Chúng ta phải toàn tâm toàn ý xả mình vì người, toàn tâm toàn ý hi sinh phụng vụ. Nếu chúng ta làm được như vậy thì oan gia trái chủ sẽ cảm động, không đến quấy nhiễu chúng ta”**.

Có một người đi trả thù cho Cha, đến nơi thấy người đó đang là một vị quan thanh liêm, chính trực, luôn làm lợi ích cho mọi người cho nên người con đó chưa trả thù, đợi đến khi nào người đó không còn làm quan nữa, không còn gánh vác việc đại chúng nữa thì người con đó sẽ trả thù cho Cha.

Hòa thượng nói: **“Oan gia trái chủ họ từ bi hơn chúng ta nhiều. Họ mong chờ sự chuyển đổi của chúng ta để họ được nương nhờ. Họ chờ mãi, chờ mãi, thấy sự chuyển đổi của chúng ta quá chậm nên họ không chờ được nữa, họ mới tìm đến. Nếu chúng ta có sự chuyển đổi tốt thì họ sẽ chờ”**. Thật ra họ không muốn tìm chúng ta để lấy mạng của chúng ta mà họ muốn tìm cơ hội để giải thoát. Họ thấy chúng ta gặp được pháp môn Tịnh Độ thì họ rất hoan hỉ.

Lão cư sĩ Trần Quang Biệt lúc già yếu có bệnh rồi thì ông rất chuyên cần tu tập, trong một ngày chỉ niệm Phật rồi nghe pháp, nghe pháp rồi niệm Phật, trừ lúc ngủ. Sau khi ông mất, oan gia trái chủ nhập vào một người rồi nói: **“Lão Cư sĩ vãng sanh thích lắm! Lúc đó chúng tôi chỉ đứng ở bên ngoài nhìn vào, không ai gây chướng ngại cho ông. Chúng tôi xin được quy y, xin một nơi yên ắng để nghe pháp”**. Hòa Thượng nói: **“Giảng đường ngày nào cũng giảng, xin hoan nghênh các vị đến nghe!”**. Họ nói: **“Giảng đường đại chúng đông quá, ánh sáng mạnh quá nên chúng tôi không vào được”**. Từ đó, Hòa Thượng cho bật đài giảng Kinh suốt ngày đêm trên lầu 2 để cúng dường cho các chúng sinh tầng không gian khác. Đây là câu chuyện Hòa Thượng kể khi Ngài giảng **“Kinh Vô Lượng Thọ”**.

Hòa Thượng nói: “*Người niệm Phật bị ma chướng vì nghiệp chướng nhiều đời sâu dày và không khéo dụng tâm. Điều quan trọng là chúng ta không khéo dụng tâm. Chúng ta tâm không chân thành, tâm nhiều mong cầu, không chân thành niệm Phật, đối với pháp tu thì không lão thật, đối với người thì không chân thành*”.

Hòa thượng Lão sư của tôi nói: “*Đừng tu gian tu dối, đừng tu lợi tu danh, đừng tu dục tu tình, đừng tu quanh tu quẹo*”. Chúng ta xem coi, có phải tâm cảnh của những người tu hành ngày nay phần nhiều đều dính vào bốn câu này không?

TU QUANH TU QUẺO: “*Tu quanh tu quẹo*” là không xác quyết một hướng đi. Thế gian thì phải “*nhất nghệ tinh, nhất thân vinh*”, một nghề tinh chuyên mới được người ta quan tâm đến. Tu pháp nào cũng đều phải “*nhất môn thâm nhập, trường kỳ huân tu*”, tu hành một pháp chuyên cần thì pháp đó công phu mới có lực.

Trong Tịnh Độ, tôi đi đâu cũng khuyên mọi người: “*Một câu A Di Đà Phật niệm đến cùng, một bộ Kinh để hiểu, một vị Thầy dẫn dắt và một hướng Tây Phương để đi*”. Đó là trong nội tâm của chúng ta. Còn bên ngoài thì chúng ta phải dốc hết trách nhiệm trong mọi vai trò trách nhiệm của mình nhưng giữ tâm thanh tịnh để niệm Phật cầu vãng sinh Tây Phương Cực Lạc. Chúng ta vừa chuyên tâm niệm Phật, đồng thời vừa dốc hết trách nhiệm trong mọi vai trò bổn phận của mình. Hai việc này phải tương bổ tương thành. Chúng ta cứ tận tâm tận lực vì người khác mà lo nghĩ, tận tâm tận lực làm việc vì người khác thì tự nhiên bệnh tật cũng qua.

Ngày xưa tôi phát tâm đi dạy học ở Vũng Tàu. Tôi đi bằng xe máy, đường Vũng Tàu hồi đó chưa sửa, ngày nào cũng có tai nạn giao thông. Học trò nói: “*Thầy ơi, Thầy đi như vậy nguy hiểm quá!*” Tôi nói: “*Yên tâm! Oan gia trái chủ không lấy mạng tôi đâu, có thể họ lấy cái tay, lấy cái cái chân, nhưng không lấy mạng tôi đâu. Rõ ràng tôi đang rất thành tâm thành ý dạy cho bao nhiêu người. Họ lấy mạng tôi thì họ sẽ có lỗi với nhiều người lắm. Họ không dám đâu*”.

Người ta hỏi: “*Lúc này Thầy có khỏe không?*”. Tôi nói: “*Lúc này tôi không rảnh để bệnh, lúc nào rảnh mới bệnh*”. Ý nói là tôi suốt ngày dành thời gian để làm việc gì đó cho người khác thì đâu có thời gian nghĩ đến bệnh. Đa phần người học Phật dính mắc ở chỗ tu quanh tu quẹo, không khéo dụng tâm nên bị ma chướng.

TU GIAN TU DỐI: Chúng ta khuyên người khác buông xả, phóng sinh nhưng chính mình không buông xả, chỉ thích nhận càng nhiều càng tốt. Chúng ta khuyên người niệm Phật nhưng chúng ta lại trì chú.

TU DỤC TU TÌNH: “*Dục*” làm ham muốn, mong muốn, mong cầu. Người ta cầu xin Phật ban cho sức khỏe, ban cho có đủ gạo ăn để niệm Phật. Nghe có vẻ hợp lý quá! Nhiều người bị dính mắc ở chỗ này. Hòa Thượng nói: “*Người phát tâm niệm Phật cứ chân thành niệm một câu A Di Đà Phật, tất cả đời sống, thọ mạng này giao cho Phật A Di Đà. Người khởi tâm niệm Phật, niệm Phật với tâm chân thành thì tội diệt hằng sa*”.

Lúc mới bắt đầu học Phật, Hòa Thượng được Chương Gia Đại Sư dạy bố thí, bắt đầu từ một đồng. Hòa Thượng đã chủ xướng in 10.000 bộ “*Đại Tạng Kinh*”, in một bộ Kinh này giá thành trên 1.300 đô la. Tâm Ngài

mong muốn thư viện của tất cả các trường Đại học trên thế giới đều có bộ “**Đại Tạng Kinh**”. Nếu nơi nào đó có thiên tai, bão lũ, động đất, sóng thần, khi họ tin, khi họ cần thì có thể in lại.

Tôi xuất thân từ một gia đình nghèo. Tôi còn nhớ tôi đã xin Ba Mẹ hai gạ lúa để bán lấy tiền lên thành phố đi học. Khi dịch đĩa Hòa Thượng, nghe Hòa Thượng dạy bố thí, dù rất khó khăn nhưng tôi vẫn cố gắng làm, càng làm càng thấy hanh thông. Tôi phóng sinh rất nhiều, cứ có tiền là tôi phóng sinh. Tôi không xin xỏ, không kêu gọi ai. Người ta mời tôi dịch Kinh, người ta cúng dường tiền để phóng sinh. Tôi vừa phiên dịch, vừa thu âm, vừa copy ra đĩa, làm mọi việc trọn gói từ A đến Z. Người ta phát tâm cúng dường, tôi phát tâm làm. Làm một đĩa từ lúc phiên dịch đến lúc hoàn thiện và đăng bài giảng đó lên trang web **tinhhongphapngu.net** mất 50 giờ. Về sau, tôi rút ngắn thời gian làm việc, tăng tốc còn 4 ngày một đĩa, 3 ngày một đĩa. Tôi có tiền phóng sinh, chính là từ nguồn tiền cúng dường đó. Hai bên đều hoan hỉ. Tôi chuyên tâm dịch Kinh, dùng hết tâm chân thành để phiên dịch, không phải lo cơm áo gạo tiền. Đến bây giờ Thầy trò chúng tôi vẫn đang phát tâm dịch, cặm cụi làm. Chúng ta tu hành, ăn chay, niệm Phật, nhu cầu cuộc sống rất đơn giản, đủ tiền để ăn rau, ăn đậu, nếu có tiền dư ra thì phóng sinh, làm việc thiện. Chúng tôi làm “*công nhân phiên dịch*”, nhưng chúng tôi có nguyên tắc: Chỉ dịch đĩa Hòa Thượng, chỉ thu âm đọc đĩa Hòa Thượng, không chạy theo tiền, không dịch đĩa của người khác, không đọc đĩa của người khác. Chúng ta dùng tâm gì để niệm Phật? Dùng tâm gì để làm việc thiện? Chúng ta có “*tu dục tu tình*” không?

TU LỢI TU DANH: Chúng ta có “*tu lợi tu danh*” không?

Hòa Thượng nói: “***Bạn có khéo dụng tâm hay không? Bạn dùng tâm sai vậy thì oan gia trái chủ mới tìm đến. Nếu bạn dụng tâm đúng, oan gia trái chủ không phải là oan gia mà còn là hộ Pháp***”. Mọi người tin hay không tin chứ việc này tôi tin. Chúng ta dùng tâm chân thành thì tất cả những oan gia trái chủ trở thành hộ pháp của chúng ta. Họ cũng khổ quá rồi, họ không muốn đi tìm chúng ta để đòi mạng, không muốn oan oan tương báo nữa. Chúng ta quên mình vì người, chính điều này đã cảm phục được họ.

Hòa Thượng dạy: “***Hoàn thiện chính mình để ảnh hưởng chúng sinh***”. Chúng sinh ở đây là tất cả các chúng sinh, trong có cả oan gia trái chủ của chúng ta. Họ ở sát bên chúng ta, nhìn thấy từng khởi tâm động niệm của chúng ta, chứ không phải là chúng ta làm ra hành động thì họ mới thấy. Chúng ta gạt được những người tâm ý qua loa nhưng không gạt được quỷ thần, đừng nói đến việc có thể gạt được Phật Bồ Tát. Nhưng chúng sinh chúng ta cứ tưởng Phật Bồ Tát không biết, cứ tưởng quỷ thần không thấy.

Hòa Thượng nói: “***Từ vô lượng kiếp đến nay, chúng ta nghiệp chướng sâu dày. Không cần nói đến đời quá khứ, ngay trong đời hiện tại này, trước khi học Phật chúng ta đã sát sanh hại mạng không biết là bao nhiêu. Túc nghiệp sâu dày, đây là nghiệp quá khứ đã tạo. Muốn tiêu trừ nghiệp chướng sâu nặng, chỉ có cách chân thành niệm Phật. Chúng ta một lòng niệm Phật, niệm lâu rồi thì nghiệp chướng đích thực sẽ được tiêu trừ***”.

Hàng ngày chúng ta niệm Phật, tâm của chúng ta lo niệm Phật, nghĩ đến Phật thì không nghĩ đến danh lợi nữa, không niệm đến tiền, không niệm tự tư tự lợi thì chúng ta cắt được duyên ác, dừng hẳn rất nhiều duyên ác. Duyên ác đã không tiếp nối thì nhân quá khứ không thể nảy nở. **“Túc nghiệp sâu dày”** có nghĩa là nghiệp đời trước sâu dày, đó là nhân quá khứ. Đời này chúng ta chuyên tâm niệm Phật, nghĩ đến việc thiện, nghĩ đến việc lợi ích chúng sinh, có nghĩa là ta đã cắt đứt duyên ác, nhân ác đời quá khứ không có cơ hội sinh sôi nảy nở, vậy thì nghiệp chướng tiêu trừ. Nghiệp chướng tuy không tiêu hết, nhưng ta vẫn có thể **“đổi nghiệp vãng sanh”**. **“Đổi nghiệp”** là mang theo nghiệp cũ, nghĩa là từ ngày phát tâm niệm Phật thì không tạo nghiệp mới, chỉ còn nghiệp cũ. Đó mới gọi là **“đổi nghiệp vãng sanh”**, chứ không phải là vừa niệm Phật vừa tạo nghiệp.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta niệm Phật, y theo giáo huấn của Kinh điển mà tu. Đây là khéo dụng tâm, không bị gặp ma chướng. Chúng ta làm trái với lời giáo huấn của Phật, chúng ta không y theo lý luận, phương pháp, cảnh giới trong Kinh điển đã dạy mà tu học thì đây là không khéo dụng tâm. Không khéo dụng tâm mới bị ma chướng”**.

Ngày xưa tôi thích ăn cá lóc kho. Sau khi tôi nghe Hòa Thượng nói: **“Miệng nào niệm Phật? Miệng nào ăn thịt chúng sanh?”** thì từ đó tôi phát tâm ăn chay. Một lần tôi nằm mơ thấy một đàn cá lóc lao theo tôi để bóp cổ. Tôi giật mình thức dậy, hoảng sợ. Tôi đã phóng sinh từ 500 đến 1000 kg cá lóc.

Hòa Thượng nói: **“Thích Ca Mâu Ni Phật giảng “Kinh A Di Đà”. Tên của “Kinh A Di Đà” vốn dĩ là “Xưng Tán Bất Khả Tư Nghì Công Đức Nhất Thiết Chư Phật Sở Hộ Niệm Kinh”, có nghĩa là người chân thật niệm Phật được mười phương ba đời Chư Phật hộ niệm, khen ngợi, thì tuyệt đối không bị ma chướng”**. Ma chướng do là chúng ta làm sai lý luận, sai phương pháp, sai cảnh giới, có tâm mong cầu.

Cho nên Phật muốn nói: Nhất là ở thời kỳ Mạt Pháp nhiều ma chướng, bộ **“Kinh A Di Đà”** có thể hộ trì người tu hành không đến nỗi bị ma chướng, không đến nỗi bị đọa lạc. **Trung tâm tu học của bộ “Kinh A Di Đà” là nhất tâm niệm Phật cầu nguyện vãng sanh**. Thích Ca Mâu Ni Phật nói bộ **“Kinh A Di Đà”** chính là vì mục đích này. Tất cả Chư Phật tán thán cũng là tán thán việc này. Trong **“Kinh A Di Đà”**, chúng ta thấy tất cả chư Phật mười phương đều tán thán Thích Ca Mâu Ni Phật. Thích Ca Mâu Ni Phật đã rất từ bi nói ra pháp Tịnh Độ để chúng sinh có chỗ nương về.

Hòa Thượng nói: **“Bạn có thể buông xuống tất cả mọi duyên thế gian, một lòng niệm Phật cầu sinh Cực Lạc thì không chỉ Tam Thánh Thế giới Tây Phương hộ niệm cho bạn, mà tất cả mười phương chư Phật đều hộ niệm cho bạn. Tất cả chư Phật mười phương đều hỗ trợ bạn thì làm gì mà bạn bị ma chướng chứ!”**. Tam Thánh là Phật A Di Đà, Quán Thế Âm Bồ Tát và Đại Thế Chí Bồ Tát. Người bị ma chướng là người dụng tâm sai, họ không y theo lời giáo huấn của Phật ở trên Kinh, không y theo lời dạy của Tổ Sư Đại Đức. Họ tu quanh tu quẹo, họ tu gian tu dối, họ tu dục tu tình cho nên mới bị ma chướng.

Người ta nghe Hòa Thượng nói **“đem tất cả mọi duyên thế gian duyên buông xuống”** thì họ liền bỏ vợ, bỏ chồng, bỏ con, bỏ gia đình, bỏ công việc. Hòa Thượng nói: **“Tôi nói buông xả là buông xả ở trên tâm, không**

phải buông xả ở trên sự". Chúng ta phải làm trọn mọi bổn phận trong vai trò trách nhiệm của mình nhưng tâm không vướng mắc, như vậy mới là buông xả. Nếu tu hành tiêu cực, bị quan yểm thế thì chúng ta dọa chết người ra. Họ chỉ mặc quần áo nâu, thậm chí quần áo hôi hám, xộc xệch, tóc cắt nham nhở khiến người khác nhìn vào cho là lập dị, tiêu cực. Hôm trước tôi thấy hai vợ chồng họ đầu cạo trọc lóc. Họ đã hù dọa Cha Mẹ chồng, Cha Mẹ vợ hai bên.

Tổ Ân Quang dạy chúng ta: "***Đốn luân tận phận, nhàn tà tôn thành, tín nguyện niệm Phật, cầu sanh Tịnh Độ***". Ngài dạy chúng ta phải dốc hết trách nhiệm trong mọi vai trò trách nhiệm của mình. Trong lúc rảnh rỗi, chúng ta giữ tâm thanh tịnh, không để nó phóng túng, dao động, nhất tâm niệm câu A Di Đà Phật, cầu sinh Tịnh Độ. Đó là ở nơi tâm của mình, nhưng đối với xã hội thì phải rất tích cực. Chúng ta hiểu sai thì làm sai, kết quả chắc chắn sai.

Trước đây, người niệm Phật, đạo tràng niệm Phật mọc lên nhiều như nấm nhưng sau đó đã lụi tàn. Biết bao nhiêu người đã bỏ tu. Trong Kinh điển, nhiều đời Tổ Sư Đại Đức đã nói về công đức lợi ích tuyệt vời của pháp môn Tịnh Độ và câu A Di Đà Phật. Chúng ta không học, không nghe nên không biết được. Vì không biết nên tâm ý bao chao, loạn động. Chúng ta phải kiên định đến mức độ họ không dám đến khuyên chúng ta tu xen tạp. Không có ai dám đến gặp tôi để bảo tôi tu theo pháp khác vì họ biết tôi chỉ tu học theo Hòa Thượng Tịnh Không. Chúng ta kiên quyết một lòng chỉ học theo Hòa Thượng. Chúng ta không y theo giáo huấn, phương pháp, cảnh giới, lý luận mà Phật và Tổ Sư Đại Đức đã dạy cho nên mới bị ma chướng.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!